

ΤΟ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ

ΤΗΣ JEANNE GARUCHET

Έκεινο τὸ πρωί, ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ Βι-
μαρῶ, ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, στὸ μικρὸ τῆς κα-
μαρῶ, τὸ φτωχικὸ καὶ καθαρῶτατο, ὁ ἡ-
λιος χόρυσσε τὶς τούλινες κουρτίνες καὶ
στὸν ἀνοιξιῶτικον ἀέρα, ἡ χαμπάνες τῆς ἐ-
νορίας, ἐξεφάντανον χαριόμουνα.

Μισοῦπινα ἀκόμη ἡ γεροντοκόρη, μὲ τὰ
σαράντα καλοκαίρια τῆς, ἀπόησε γιὰ μιά
σιγαλὴ ἀκούγοντας τοὺς φαιδρὺς αὐτοὺς
κωδωνομοῦς καὶ βλεπόντας τῆς γλυκεῖα ἄ-
μοσφαίρα γύρω τῆς. Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε ὅτι ἦταν Πάσχα.
Γρήγορα γρήγορα, ἐσηκώθηκε, ἐπῆγε στὸ παράθυρο, καὶ παραμέ-
ρισε τὴν κουρτίνα... Ὁ σῆμας ἦταν καταγάλανος, ὁ ἀέρας γλι-
αρός, μυρίζε ἀνοῖξαι καὶ ἔνα μικρὸ δενδράκι, πού ἦταν φυτρωμένο
στὴ γετονικὴ αὐλῇ, εἶχε στολισθεῖ μὲ γλωρὰ φιλλαράκια, ὠχρο-
πράσινα. Ἡ Μαγδαληνὴ ἀτάθηκε λίγες στιγμὲς ἐκεῖ ἀκίνητη, θαν-
μάζοντας ἐκεί ἐκείνη τὴ χαρὰ τῆς φύσεως, χωρὶς νὰ καταλαβαῖν
ἡ φτωχὴ, ὅτι στὸ πανηγύρι ἐκείνου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Ἀπριλίου,
αὐτὴ γενοῦσε ἕνα ἄκομα χρόνον.

Πόσα Πάσχα εἶχαν περάσει ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἀλλὰ
μακρυνὰ καὶ ῥοδίνα, ἀλλὰ κοινὰ καὶ μολυβένια, πού τὴν εὐφύ-
καν μόνη κ' ἔρημη ἀπὸ στοργὴ καὶ ἀπὸ χυρὰ. Περισσότερο ὅμως
ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά, ἐκείνο τὸ πρωί, τῆς ἐχόθιτουσαν ἡ ἀνα-
μνήσεις ἀπὸ τὰ μακρυνὰ χρόνια τὸ παρελθόντος
καὶ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἕνα μικρὸ κοριτσάκι,
χαροπὸ, νὰ περιμένει ἀνυπόμονο τὸ πασχαλινὸ
αὐγὸ τῆς καὶ τὴν καινούργια φοροστία τῆς. Τὶ
μακρυνὰ πού ἦσαν σήμερα, ὅλα αὐτὰ! Καὶ ὅμως
ἡ χαμπάνες γυμνοῦσαν ὅπως ἄλλοτε καὶ ὁ και-
ρὸς ἦταν σὰν ἄλλοτε ἱαμπρός. Γιατὶ ἄραγε, τῆς
φαινότουσαν πὺν ὠροφες ἡ περασμένες Πα-
σχαλιές; Καὶ κοῦνοσε τὸ κεφάλι τῆς λυπητερά·
τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει παρὰ μοναχὰ ὁ ἑαυτοῦς
τῆς!...

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ διώξῃ ὅλες αὐτὲς τὶς
μαύρες σκέψεις... Ἐπρεπε νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πῆ
στὴν ἐκκλησία. Καὶ ἔπειτα θὰ γίγανθε στὸ σπί-
τι τῆς πλουσίας νύφης τῆς, ἡ ὁποία, κάθε χρόνο
τῆς ἔκανε τὸ τραπέζι, ἕνα τραπέζι πού ἐμοίαιε
λίγο μ' ἔλεημοσύνη. Τὸ τραπέζι αὐτὸ τὴν ἔκανε
νὰ σκέφτεται. Φανταζότανε τὸν ἑαυτὸ τῆς, νὰ
μπαῖνι συνσταλμένη καὶ στενοχωρημένη στὸ
πολυτελεῖς σαλόνι τῆς νύφης τῆς καὶ νὰ ζητή-
ῃ ἐκεῖ τὴν μικρὴ ἀνεψιὰ τῆς τὴν Ζερμαίν, γιὰ νὰ
τῆς δώσῃ τὸ ταπεινὸ Πασχαλινὸ τῆς δώρο.

Ἄχ, αὐτὸ τὸ δώρο! Ἀπὸ ἑβδομάδες τὸ συλλογιζότανε κάθε
χρόνο καὶ πολὺ περισσότερο ἐφέτος πού ἦταν καὶ φτωχότερη. Εἶ-
πεν ἀγοράσει φθηνά, ἕνα μικρὸ κοκκίνο περιδέραιο, ἀπὸ ψευτικὸ
κοράκι καὶ ἦθελε νὰ τὸ κλείσῃ μέσα ἴν' ἕνα αὐγὸ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε
τὸ αὐγὸ! Τὰ δὲ τεχνιτὰ αὐγά ἦσαν ἀκριβά, γιὰ τὸ φτωχὸ τῆς
πορτοφόλι. Ποσο ντερότανε νὰ πῆ μὲ ἕνα τόσο τιποτένιο δώρο!
Καὶ τὴν ἀγαπούσε τόσο πολὺ τὴν ἀνηψούλα τῆς!...

Ὡς τὸ μεσημέρι τὸ σκεφτότανε αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ ἡ φτώχεια
τῆς τῆς φαινότανε, ἀκόμα πολὺ σκληρὰ τὴν Λαμπρῇ ἐκείνη. Οὐτε
τὸ αἰώνιο μαθρο φορέμα τῆς, πού ἦταν ἐφαρμομένο ἀπὸ τὰ χρόνια,
οὔτε τὸ καπέλλο τῆς, πού ἦταν περασμένης μόδας τὴν λυκοῦσε
τόσο, ὅσο αὐτὸ τ' αὐγὸ, πού δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ στὴ Ζερμαίν.
Ὅταν ὅμως γύρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἶχε λίγο ἡσυχασίαν. Χωρὶς
νὰ φροντισθῇ, νὰ βάλῃ ποδιὰ μπροστὰ τῆς, αὐτὴ πού ἦτανε τόσο
προσεχτικὴ, ἀρχίσει νὰ ψάχνῃ γρήγορα καὶ νευρικὰ στὸ ντουλάπι,
στὰ συρτάκια τοῦ κομποῦ, σ' ὅλα τὰ παλιὰ τῆς πράγματα, τὰ τι-
μαλφῶν κειμήλια τοῦ παρελθόντος.

Εἶχε σκεφθεῖ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι μιά φορὰ, σὰν ἦτανε πολ-
λὺ μικρὸ κοριτσὶ, μιά χαροῦμενη Λαμπρῇ, σὰν σήμερα, τῆς εἶχαν
δώσει ἕνα ὠραῖοτατο τεχνιτὸ αὐγὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε φυλάξῃ ἀπὸ
τότε, σὰν καὶ πολύτιμο. Ἀλλὰ χάριν τῆς ἀνηψούλας τῆς, ἀποφά-
σισε νὰ τὸ θυσιάσῃ, νὰ τὸ στερεθῇ. Καὶ ἦτανε τόσο ευχαριστι-
μένη γιὰ τὴ θυσία τῆς αὐτῆς.

Στὶ ῥάβδος ἑνὸς κοινοῦ, ἀκόμα τυλιγμένο μ' ἕνα μεταξωτὸ
χαρτί, τὸ βρήκεν ἐπὶ τέλους, τὸ αὐγὸ αὐτό, ξεθωριασμένο, κίτρινο
ἀπὸ τὰ χρόνια, σὰν αὐτὴν. Ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ἄχυρο λεπτὸ
πολὺ πλεγμένο, μὲ ἕνα ὠραῖο
μπουκετάκι μαργαρίτες ζωγραφι-
σμένο καὶ μὲ πασχαλιές. Εἶχε ὅμως
ἀπάνω του κατὶ τὸ πολὺ παλῶ
καὶ τὸ ξεθωριασμένο. Ἡ Μαγδα-
ληνὴ ὅμως, πού ὅλη ἡ ζωὴ τῆς, πέ-
ρασε σὲ μιά μεγάλη μετριότητα

καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε δεῖ ὠραῖα πράγματα, τὸ εὗρισκε πάντοτε
ὠραῖο. Καὶ μὲ τὴν ἀγαθὴν υπερηφάνειαν, ὅτι θὰ δώσῃ στὴν ἀνε-
ψιὰ τῆς κατὶ πού τῆς ἦτανε τόσο πολύτιμο, ἔβαλε μέσα στὸ αὐγὸ
τὸ κοκκίνο περιδέραιο, τὸ ἔδεσε μὲ ἕναν σπάγγο τριανταφυλλί
καὶ ἐκτύπησε τὸ μικρὸ δέμα μὲ εὐχαρίστησι. Τώρα μπορούσε νὰ
μῆ, χωρὶς στενοχώριαν, στὸ σαλόνι τῆς νύφης τῆς...

Σὰν ἐφθάσε στὴς νύφης τῆς, ἦταν γεμάτο κόσμον τὸ σαλόνι.
Χαιρέτησε λίγο ντροπαλὰ καὶ κάθησαι παράμερα, στὴ συνηθισμένη
θρονιά. Ἡ Ζερμαίν, ἦταν ἐκεῖ, ὀλόχαρη, γιὰ τὸ ὠραῖο τῆς
φουστάνι. Ἀμέσως ἔτρεξε στὴ θεία τῆς καὶ μὲ φλυαρίες καὶ μὲ
γέλοια τῆς, εἰδείε τὰ δῶρα πού τῆς εἶχαν δώσει.

— Μὰ κ' ἐγὼ σοῦ ἔφερα κατὶ, τῆς εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ
προσάθησε νὰ λύσῃ τὸ μικρὸ τὸ δεματάκι τῆς.

Ἄλλὰ τὸ κοριτσὶ, πού γρήγορο ἀπὸ αὐτὴ, ἔβγαλε σὲ μιά στιγ-
μῇ καὶ τὸ σπάγγο καὶ τὸ χαρτί τοῦ δέματος καὶ τὸ αὐγὸ παρουσα-
σθηκε, πολὺ παλῶ, πολὺ ξεθωριασμένο, κάτω ἀπὸ τὴν καινούργια
τὴ κορδέλλα του.

— Ἐνα αὐγὸ! Ἐνα αὐγὸ ἀπὸ ἄχυρο! φώναξεν ἐκπληκτικὴ ἡ
μικρῇ. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά καὶ τοῦ περιδέραιου.

Τὸ κοριτσάκι τὸ σίχωσε καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια ὕψηλά:

— Κύττα μαρὰ! Ἐφώνησε καὶ χαμογέλασε, κάπως περιφρονη-
τικὰ γιὰ τὸ μικρὸ τὸ δῶρον.

Ἄλλὰ ἐκείνο πού ἔκανε ἐντύπωση μεγάλη ἦτανε τ' αὐγὸ, καὶ
τὸ παιδί αὐτὸ τὸ συνηθισμένο ὅπῃ τὸ πολυτέλεια, τὸ γύριε στά
χέρια του, ζητώντας νὰ ἐνηοσῇ πῶς ἦτανε φτιασμένο. Ἄσφαμα
φώναξε θριαμβεστικὰ:

— Μὰ! Κύτταξε θεῖτσα, πῶς ξεφτάει αὐτὸ
τ' αὐγὸ! Καὶ μὲ τὸ ἐνοτικὸ ἐκείνου, πού ἔχουν
τὰ μαρὰ παιδιὰ νὰ καταστρέφουν, τράβηξε μιά
ἀνθη τοῦ ἄχρου καὶ τὸ αὐγὸ ἀρχισε νὰ ξεφτάει.
Τὸ παληκοκόριον τραβοῦσε, ὅλο καὶ τραβοῦσε
καὶ εἰπαῖε καὶ διασεκόταε.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκτύπησε θαμπομένη. Θυμό-
τανε τὸ μακρυνὸ ἐκείνου Πάσχα, πού εἶχε λάβει
τὸ τιποτένιο, ἀλλὰ τόσο πολύτιμο ἐκείνου δώρον,
πού καταστρεφόταν τόσο σκληρὰ τώρα μπροστὰ
τῆς. Τῆς φαινότανε πῶς ἦταν καὶ αὐτὸ, ἕνα
κομμάτι ἀπὸ τὴν νεότητά τῆς, τὸ ὁποῖον ἔφευ-
γε, σκόρπισε καταγῆς, μαζὺ μὲ τὰ ἄχυρα ἐκείνα...
Καὶ ἕνα δάχρυ, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν εἶδε, κύλη-
σε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ ἐγλύστρησε μέσα ἀπὸ
τῆς ρυτίδες τῆς...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ "ΝΤΟΥΛΑΠΙ, ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς Γαλλί-
κῆς ἐπαναστάσεως, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας ἐνεκλεισθῆ
ἐν γνωστόν, στὴν φοβερῇ φυλακῇ τοῦ Τέμπλου.

Κάποιο μεσημέρι, μόλις τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐ-
κάθησαν γιὰ νὰ γευματίσουν, ὁπὸ τὴν ἀρχυνοῦ ἐπιτήρηση τῶν
δεσμοφυλάκων τους, εἶνυε νὰ φερούν στὸ τραπέζι ἕνα ὀρεκτικώ-
τατο καὶ θαυμάσιο κέξ. Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ διαδόχου, μόλις τὸ
εἶδε, ἄστρωσαν. Γυρίζοντας δὲ πρὸς τὴν βασιλίτσα Μαρίαν Ἀντουα-
νέτταν τῆς εἶπε:

— Τὶ ὄμορφο γλυκὸ! Γνωρίζω, μητέρα, ἕνα ἐξομῆρι, μέσα στὸ
ὁποῖον, ἐάν μου ἐπιτρέπετε, θὰ τὸ τοποθετήσω, γιὰ νὰ μὴ μο-
ρέσῃ κανεὶς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ...

Οἱ δεσμοφύλακες, θορυβημένοι ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη αὐτῆ, ἀρ-
χίσαν νὰ ἐξετάζον λεπτομερῶς τὸ δοματίο, γιὰ νὰ δοῦν μίση-
σὺντιχε πούθενά κανένα μυστικὸ ἐξομῆρι. Ποιὸς ἔξερε τὴ σπουδαία
κ' ἐνοχοποιητικὰ ἐγγράφα, θὰ ἐκρύπτοντο σ' αὐτὸ!... Ἐπειδὴ ὁ-
μοῦ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτα, ἐκοιμήθοντοσαν νὰ ὑποβάλλουν
σὲ ἀνάκριση τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ὅταν ἡ βασιλίτσα ἐρώτησε ἀ-
νήσχυα τὸν γιὸ τῆς:

— Δὲν βλέπω, παιδί μου, πούθενά τὸ ἐξομῆρι αὐτό...

— Μαμά, νὰ ἡ πόρτα μου! ἀπήντησε ἀφελῶς ὁ μικρὸς πρίγ-
κιπ, δείχνοντας τὸ στόμα του.

Οἱ ἀγριοὶ δεσμοφύλακες τῆς τρομοκρατίας, ἀναγκάσθησαν τότε
νὰ χαμογελάσουν κ' αὐτοῖς.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

— Ἄλλοι σκάφτουν καὶ κλα-
δεύουν κ' ἄλλοι πίνουν καὶ χορεύ-
ουν.

— Ἄλλοι σπένγουν καὶ θεορί-
ζουν κ' ἄλλοι τρών καὶ μαγαρί-
ζουν.

